

Василь ДУХНОВСЬКИЙ – бібліотекар, письменник і актор із міста Києва. Закінчив фізико-математичний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Призер кількох поетичних та прозових конкурсів.

* * *

Троє янголів поселились у нашому домі.
Матір годувала їх дешевими сосисками та омлетом.
Янголи не жалілись, хоч готувала мама паскудно.
Певно, тому батько й пішов від неї.
Погана кухня, от і все.

Троє янголів носили сині комбінезони,
розмовляли чужою мовою
і називали мене дитям.

Троє янголів знали більше, ніж говорили,
хоч і говорили досить чимало,
в основному про роботу.

Троє янголів ніколи не вважали нас рівними,
але завжди радо ділили з нами стіл,
сосиски та омлет.

Не знаю, що то за роботу мали янголи,
але бачив, як вони прали після неї
свої сині комбінезони;
вода наповнювалась чорним та червоним,
і то не були журба й любов,
а радше кров і бруд.

Я запитав у найстаршого з янголів,
того, що мав найдовшу бороду
і найменше зубів:
«Чия то кров на ваших синіх одежах?» –
«Наша і тільки наша, – відказував він, –
чужої ми не терпимо».
І поки бруд з янгольських комбінезонів
осідав на стінках моєї ванної,
я раптом чітко усвідомив одну очевидну річ:
іноді варто дуже сильно забруднитись,
аби зробити цей паскудний і безжальний світ
хоч трохи чистішим.

А тоді я запитав у нього,
у цього старого беззубого янгола:

«Коли, – мовляв, – ви кинете весь цей бруд
і повернетесь до Бога?»
Янгол незграбно усміхнувся і сказав
сильним східним акцентом:
«Ніколи, дитя, ми не повернемось до Бога,
бо ж ніколи його не покидали».

* * *

старійшини кажуть про смерть голосами
схожими на зіткнення скель

мій дідусь батько моєї мами
помирати пішов у готель
зачинився у тісному й брудному
номері для молодят
і помер далеко від дому
в часи новорічних свят

тепер діду я хочу знати як ти порвав стільки струн
як ти досі лишаєш плями дихання на люстерці
і на чому працює той твій незбагненний двигун
і що перекачує твоє всеосяжне серце

його спалили і розвіяли хтозна-де
все що лишилось плями на дзеркалах
той хто шукає щастя по смерті його знайде
сподіваюсь вітер вказує тільки правильний шлях
сподіваюсь вітер співає старі пісні
сподіваюсь вітер знає тебе як ми

хай живе твій праведний вічний гнів
ти лишаєшся Богом а ми людьми

* * *

Дерева в парках дихають повітрям міста
намагаючись з того зробити хоч якусь атмосферу.
Дерева – вони ж ліплені з іншого тіста;
вони не можуть писати петиції чи скарги меру.

Дерева можуть тільки вдихати і видихати,
і в тому диханні їхня правда і сила.

Їм не потрібні для зрадників мури чи каземати,
їм для кохання не треба штампи або весілля.

Дерева народжуються дорослими і глибокими,
ніколи, насправді, не поводяться по-дитячому.
І бачать все, хоч і не є двоокими.

Юлія ПЕТРУК – молода поетка, дослідниця. Народилася 15 лютого 1994 р. в місті Борисполі. Закінчила Національний університет «Кієво-Могилянська академія», філософія. Працює над дисертацією з філософії фотографії.

* * *

я селфую відтак я існую –
з ніг на голову думку декарта
живу дихаю фотографую
і вишукую пунктуми барта

я нахабно ловлю ті моменти
що приваблюють ауричність
опредмечені сентименти
що зворушують ностальгічність

очі – два об'єктиви камерні
бачать ціль – миттю фокусуються
і радіють коли продукуються
зображаються фотозадуми

апарату потрібне паливо
для найбільшої продуктивності
запорука фотоактивності –
кільканадцять ковточків кавових

фотографія пишеться світлом
чи на кнопку лиш пальця натиском
у стосунках волосся з вітром
щось є схоже: він творить зачіску

* * *

дуже часто ліричний герой моїх віршів
насправді просто закоханий чоловік
або зневірений
у котрого й досі не зник
слід

Бачать все, що, власне, варто бачити.

А вмирають дерева так, як вмирають діти:
під важким повітрям мовчки ідуть на страту;
по собі не лишають ні крику, ні заповіту –
просто припиняють вдихати і видихати.

від попередніх почуттєвих опіків
від словесних і просто дотиків
просто чоловік
якому затісний соціальний черевик
стає на заваді творчого пересування
просто чоловік
часом вертер
часом радченко
літературний космополіт
а простими словами
літературний безхатченко
некласичний
цілком ірраціональний
із хронічною алергією
на все банальне
інколи приходить до мімікрії
хоч і всіляко виступає проти
ідолопоклонництва
і наслідування
має сім п'ятниць на тиждень
і їх всіх віддає творчості
виступає проти фетишизації
хоч улюблені фотографії
і телефон де вони зберігаються
завжди при ньому
часом на нього нападає втома
і тоді йому нічого більше не лишається
як піти додому
і лягти спати
виспавшись він береться читати
раніше йому до вподоби були антиутопії
тепер же як після його почуттєвого потопу
греблю с'як-так залатано

* В основному збережено мовно-правописні особливості оригіналу. Ред.